

[Landbrugsministeren.]

Derimod mener kammeradvokaten, at det er muligt ved lov at bestemme, at kapitalstaksterne for fremtiden skal fastsættes til bestemte, for hele landet gældende beløb, når det herved iagttages, at der i overensstemmelse med princippet i § 4, stk. 2, i loven af 6. maj 1921 ved ansættelsen tages hensyn til værdien af alt det her i landet avlede korn af pågældende sort, således at ikke alene de ved en eventuel kommende kornlov fastsatte priser for afleveringspligtigt korn, men også de priser, der opnås i fri handel, og værdien af det korn, der opfodres, tages i betragtning.

Jeg kan give tilsagn om, at jeg skal have min opmærksomhed henledt på dette spørgsmål i forbindelse med gennemførelsen af en eventuel ny kornlov. Det er nemlig, som jeg før sagde, min opfattelse, at de problemer, kapitalstaksten frembyder, har meget nøje tilknytning til det betydelige indgreb i omsætningsforholdene, som en kornlov medfører.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Peter Jørgensen* til forsvarsministeren.

Finder forsvarsministeren det stemmende med ret og rimelighed, at en oberstløjtnant i en sag mod 10 værnepligtige i Aarhus, der sigtes for vold overfor en oversergent, nægter at give oplysninger om oversergentens tjenstlige forhold og karakter?

Peter Jørgensen: Baggrunden for det spørgsmål, jeg her har stillet til forsvarsministeren, er følgende: Mandag den 11. februar om aftenen skete der et overfald på oversergent Børge Peitersen på Langelandsgades kaserne i Aarhus. Overfaldet blev begået af 10 menige soldater fra 7. artilleriaffdelings 1. batteri. Det er naturligvis ikke min hensigt med det stillede spørgsmål at forsvare et sådant brud på den militære disciplin, som der her er tale om. Jeg vil dog gerne have lov til at understrege den pligt, de militære overordnede har til at udvise korrekt optræden overfor de menige soldater og derved undgå episoder af den art, der her er tale om, og som kun kan svække soldaternes og befolkningens tillid til det militærvæsen, der nu engang er en bydende nødvendighed under de givne forhold. Vi kan ingen interesse have i, at tidligere tiders dårlige forhold mellem overordnede og underordnede indenfor militæret genopstår til skade for det værn,

vi bygger op med store økonomiske ofre for befolkningen og for at værne om vor fred og frihed.

Ved det forundersøgelserforhør, som afholdtes den 19. februar, udtalte soldaterne samstemmende, at man ikke i forvejen havde aftalt noget, men beslutningen om, at oversergenten skulle have klø, kom rent spontant, simpelthen fordi soldaterne følte sig forfulgt, og fordi de daglig var udsat for chikanerier fra oversergentens side. I et retsmøde understregede de endvidere, at deres handling ikke var dikteret af utilfredshed med militærtjenesten. Under sagens behandling udbad soldaternes forsvarer, overretssagfører Frank Wilde, sig en samtale med soldaterne uden overværelse af militære overordnede, ligesom han udbad sig oplysninger om oversergent Peitersens tidligere straffe og tjenesteforseelser overfor det menige mandskab og om hans karakter. Chefen for 7. artilleriafdeling, oberstløjtnant, baron Gyldencrone, nægtede at give disse oplysninger og understøttedes kraftigt heri af kaptajn Palle Rasmussen, der forøvrigt sad og morede sig på en påfaldende og provokerende måde, medens soldaterne blev afhørt. Jeg er fuldstændig klar over, at oplysningerne kan skaffes tilveje, men det afgørende i sagen er, at disse to militærpersoner så åbenlyst demonstrerer deres uvilje mod opklaringen af baggrunden for soldaternes handling.

Hele denne sag har vakt pinlig opsigt landet over og har givet stof til de kræfter her i landet, som ønsker at undergrave forholdet mellem folk og værn. Det vil blive hilst med tilfredshed af alle, der søger at skabe tillid mellem folk og værn, ja, af hele den danske befolkning, hvis den højtærede forsvarsminister her kan fastslå, at det kun drejer sig om uheldige undtagelser i et iøvrigt højt ansækket befalingsmandskorps,

Forsvarsministeren (Harald Petersen): I anledning af det stillede spørgsmål og af hele den omtale, denne sag har fået rundt omkring i dagspressen, vil jeg gerne straks generelt sige, at jeg finder det stridende imod ret og rimelighed, hvis der lægges undersøgelser af forholdet imellem befalingsmænd og menige hindringer i vejen af nogen som helst art. Jeg for mit vedkommende har ikke noget ønske om, at befalingsmændene på nogen måde skal holde hånden over hinanden, hvis der opstår vanskeligheder i deres forhold til det værnepligtige mandskab, og jeg vil gøre alt, hvad jeg formår, for at sager af den